ПОДІЛЬСЬКА ТЕАТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА.

ЕВГЕН РУДИЙ.

Більше засоромився, як налюбився

Комедія на 2 дії.

Львів - Тернопіль - Ню - Йорк.

Накладом Вид-ва „Подільська Театральна Бібліотека" в Тернополі.

Друкарня Й. Ґеллєса в Теребовлі.

БІЛЬШЕ ЗАСОРОМИВСЯ, ЯК НАЛЮБИВСЯ

КОМЕДІЯ НА 2 ДІЇ.

Дієві особи:

КОЗБУР СТЕФАН, директор банку, літ 38.
КОЗБУРОВА НАТАЛІЯ, його жінка, літ 27.
Др. СОЛОГУБ, окружній лікар, літ 36.
ДЕМЕНТІЙ, слуга Козбурів, літ 56.

Дієтьса в домі Козбурів.

Дія перша.

Просторий сальон. Середні двері входові. На право двері до кімнати Козбурової. По лівій стороні під вікном отомана, прикрита гуцульським килимом. На стінах образи, картини, то що. Біля дверей, що ведуть до кімнати Козбурової, стоїть праворуч шафа, а ліворуч етажерка з книжками. По середині стіл, а біля нього порозставлювані крісла.

Сцена I.

Козбур, згодом Дементій.

Козбур (*лежить на отомані, курить папіроску і відфукує густі клуби диму*). Хе, хе, хе! Раз ушкварив штуку. І не сподівалась Наталя, що я її так здорово надув. — Хе, хе, хе! Одна телеґрама з дому, а друга до дому. Диплъомат з тебе Стефку не аби який. Хе, хе, хе! Лише очі витріщить, як приїде до мамусі — але запізно моя лебідочко. Хе, хе, хе!

Дементій (*скоро входить і підходить до отомани*). Пет!... Пані добродійка приходять!

Козбур. Невже-ж!

Дементій. Еге-ж!

Козбур. Так, ти вже знаєш свою службу.

Дементій. Еге-ж!

Козбур. Скоро пані на бричку, а ти куховарці і покоївці шуку в руку, хай ідуть до завтрього на відпочинок. ~~Хе, хе, хе!~~ А тепер забірайся до сто вітрів, щоб тебе пані добродійка не захопила в сальоні. Хе, хе, хе! — а то ще готов дещо обірвати.

Дементій. Вже йду. (*Скоро відходить*).

Козбур (*Кидає папіроску, завязує голову рушником, прикривається килимом і починає стогнати*).

Сцена II.

Коздур і Козбурова.

Козбурова. Ну, як чуєшся Стефку? Може відпровадиш мене на двірець.

Козбур. Ані думати про це не можна мій любий ангелику. Бачиш який я немічний — плечі мовби шпильками сколов, а голова як чвертка. Про таку далеку дорогу аж на двірець і думати тепер не можна. Супокою, як найбільшого супокою, потребую

сейчас, моя дорога лебідочко,

Козбурова. Як що чуєшся мій соколику такий немічний, то може краще буде, як остану дома. Годі, тебе оставити без ніякої помочі.

Козбур. Ні, ні! лебідочко. Цього не можеш робити. Я повідомив маму про твій приїзд — телеґрамою, так годі тобі тепер неїхати. На двірци ме фіра тебе ждати. А в кінці, що ти мені поможеш? Потребую, як найбільшого супокою, — нічого більше.

Козбурова. Все-ж таки, може лікар припише деякий компрес на голову, то ліпше як я остану дома.

Козбур. Ні, ні лебідочко. Я бачу, що ти хочеш мені помогти зі щирої душі, але пощо того всего? На двірци фіра ме тебе ждати. Як що буде потрібний компрес, то мені його подасть Дементій. А ти лебідочко спіши, бо й часу вже не богацько до найблищого поїзду. (*Підносить її руку до своїх уст і обкладає поцілунками*). Спіши дитинко, спіши, ми вже самі мемо собі радити.

Козбурова. Слухай Стефку! Твоє принаглювання, щоб мене скоро позбутися, вельми мені підозріле. Мабуть щось другого у тебе в голові, а щось другого на язиці. Гляди, — я все му знати. (*Грозить йому пальцем*).

Козбур (*неспокійно*). Але-ж, Талю! Що за безпідставні підозрівання? Так остань дома, коли вже я немаю на стільки довіря у тебе.

Козбурова. Деж-би я? — Я вірю тобі Стефку, що ти мені вірний. Будь здоров! (*Відходить*).

Козбур (*за нею*). Скоренько вертайся, а про мене не турбуйся! Це дрібничка... Не гай часу Талю, бо поїзд перед носом тобі утікне.

Сцена III.

Козбур і Сологуб.

Козбур (*клякає на отоману і виглядає крізь вікно*). Поїхала. — Щаслива дорога! — Хе, хе, хе! Так панно Мільцю виграли, мов на льотерії.

Сологуб (*входить*). Здоров Стефку!

Козбур (*витягає до нього обі руки*). Витай докторцю! (*Подають собі сердечно руки*).

Сологуб. Чую, Стефку, що ти знова розболівся. Мабуть цим разом на живіт?

Козбур. От і не вгадав!

Сологуб. Голова?

Козбур. У цьому сук, що ти моєї хороби не знаєш.

Сологуб. Годі мені знати про твою хоробу, коли у тебе їх є, мов на небі звізд. Скільки ти вже їх мав, що й не зличивби. — Так що цим разом видумав?

Козбур. Я? цим разом болить серце.

Сологуб. Роздягнися, — я тебе перегляну.

Козбур. Хиба пізнаєшся добре на любовних хворобах?

Сологуб. Ти її маєш?

Козбур. Так братіку, — залюбився по самі вуха.

Сологуб. Мабуть у своїй жінці?

Козбур. У цьому й сук, — що ні!

Сологуб. Ну?

Козбур. Панну Мілцю, — знаєш?

Сологуб. Слухай Стефку, мене твоє говорення починає тріважити. Я підозріваю, що ти..

Козбур. Що я божевільний.

Сологуб. Ні, але робиш на мене досить неприємне враження.

Козбур. Успокійся братіку, — я зовсім здоров. А те, що я залюбився, то нічого дивного — відживають старі традиції.

Сологуб. По що ти мене, ось ту призвав?

Козбур. Бо бачиш, требував тебе лише на те, щоб ліпше відограти комедію перед жінкою.

Сологуб. Ах, тому, — ця — комедія, щоб обманити свою паню. До цьої комедії, ти призвав мене, щоб я тобі поміг відіграти роль. Ти мабуть зовсім здурів!

Козбур. Тебе, те зовсім не повинно обходити, що я обманюю свою жінку, бо воно не належить до твойого ресорту. Ти мовчи, та диш. Перед кількома днями познайомився я з вельми гарною танцюристкою з кабарету, панною Мільцею. Дівчина мов писанка.

Сологуб. Танцюристка з кабарету?!

Козбур. Так, — панна Мільця зоветься.

Сологуб. Гарна партія, директор банку Стефко і танцюристка з кабарету панна Мілця. Ну, а що дальше?

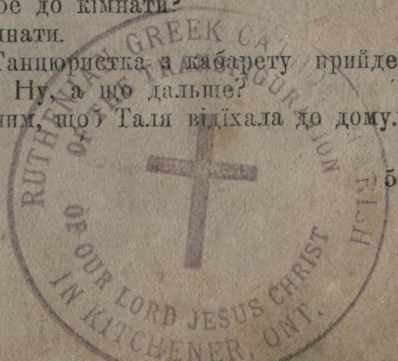
Козбур. Бачу, що ти цікавишся і хотівби про все знати. Гаразд! — розкажу тобі до послідньої букви. Вона цього вечера прийде ту.

Сологуб. Де? — ту до тебе до кімнати?

Козбур. Так, ту, — до кімнати.

Сологуб. Ха, ха, ха! — Танцюристка з кабарету прийде на відвідини до директора банку. Ну, а що дальше?

Козбур. Тому було конечним, щоб Таля віділхала до дому.

Вчера повідомив я телефонічно мого старого приятеля, щоб негайно вислав там телеґраму, будьто її мама вельми хора, а відсіля стругнув знова телеґраму до матери, що Таля пополудняшним поїздом напевно приїде і так мою Талю поставив на лопатки.

С о л о г у б (*покивуючи головою*): Мабуть ти Стефку вже не меш мати розуму ніколи.

К о з б у р. Хиба тоді, як шістьдесятка сяде на плечі.

С о л о г у б. Ну, ну!

К о з б у р. Ти знаєш мене, який я був бадьорий. А тепер кожний каже: „От бідний цей Стефко. Від коли подружився, пішло йому все з водою!“ Здідів, збабів — ні бери мене, ні лиши мене. І правду мають, що так говорять. Моє гуляще життя вже поза обшивку перелилось, тому й одружився. Подружжя повелось і говорити нїщо. Жіночка гарна, розумна, працьовита і доброго серця, а цього мені й треба було. Що я винен, що по двох роках нашого подружжя відживають старі традиції? — Ох докторцю, ти не знаєш, що це значить два роки відпочивати й жити в неволі.

С о л о г у б. Ні, цього не знаю, бо я не жонатий.

К о з б у р. У цьому й сук докторцю, що ти на такі речі зелений. Такий зломаний чоловік як я, що по двох роках подружжя, мусів жити в неволі, не може її так байдужно, перенести. Кров відсвіжилася, а чоловік знова чується свіжим.

С о л о г у б. І виходиш на лови!

К о з б у р. А вже-ж! — Що ти на те?

С о л о г у б. А що на те, твоя жіночка?

К о з б у р. Вона на це сліпа. Такий нюх і не подумає про те, що ось у мені відсвіжується кров, жадає свого.

С о л о г у б. З цього виходить, що ти обріхуєш свою жінку — одним словом.

К о з б у р. Не так траґічно докторцю! Я вже цього маю аж по шию. — Що ти на це?

С о л о г у б. Не маю тобі на те, що сказати. Обдурюєш свою жінку, мене і себе.

К о з б у р. Вибач докторцю, що я тебе до цьоі комедії втягнув, але я тобі...

С о л о г у б (*сердито*). Що ти мені? Робиш з мене блазна і більш нічого.

К о з б у р. Вибач докторцю, я тобі зреванжуюсь.

С о л о г у б. Цеб-то, як я оженюсь, а ти мені відбереш жінку! — Тоді, — я підломлю ноги і дам тобі ін'єкцію на горячу кров.

Козбур. Ні, не... те...

Сологуб. Гадаю, що я більш не трібний до цьої комедії — Можу відійти?

Козбур. Радо тебе задержавби, але — знаєш... Точно о годині осмій приходить моя люба Мільця.

Сологуб (*бере капелюх до рук*). Це вже за богато!

Козбур. Не розгнівлюйся докторцю, я тобі все... зреванжуюсь.

Сологуб. Іди до біса, божевільний чоловіче!

Козбур. Ні, ні, докторцю! — Хай це остане при нас. Я — я, — знаю, що ти мені бажаєш добра, але я, — я по вуха залюбився.

Сологуб. Я бачу, що тебе і могила не направить. Таку гарну й розумну жінку має, що всі завидують, а йому танцюристки забаглось!? Іди — щезай бідо! (*Відходить без працання*).

Козбур (*за ним*). Памятай на мене докторцю!

Сцена IV.

Козбур і Дементій.

Дементій (*входить*).

Козбур. Ну? — як? Післав куховарку і покоївку домів?

Дементій. Післав, — до завтрього, наказав, щоб не вертали.

Козбур. Ох, Дементійку, поцілувавби тебе за це, але... (*Плюе на землю*). Певно чудувались, що мають вільне до завтрього?

Дементій. Тепер можуть пан все робити, що лише їх панська ласка розуміють. Я, як води у рот набрав.

Козбур. Так, гляди Дементійку, бо тоді амінь.

Дементій. Я, — як води у рот набрав.

Козбур. При мені усе, щось скорше обірвеш, як від пані.

Дементій (*в сторону*). Правда, що від пана скорше обірву — позаушників. (*До Козбура*). Я, — як води у рот набрав.

Козбур. На цей місяць дістанеш три золоті підвишки — лише знаєш?

Дементій. Я, так, як води у рот набрав.

Козбур. А тепер скікни Дементійку на одній нозі до ресторації і скажи, щоб негайно донесли дві найлішпі вечері.

Дементій. Добре, добре. — Я, так, як води у рот набрав. (*Відходить*).

Сцена V.

Козбур сам.

Козбур (*виймає зі шафи білу камізолю і фрак*). Раз дочекався

по двох роках. (*Скоро одягається, перфумується і приглядається до зеркала*). Справді зі Стефка ще молодець. А при цій Талі без темпераменту, спати захочується. Перед двома роками Стефко був перший молодець між всіми. Два роки прожити в неволі, це не один день. За цей час вишуміли всякі компліменти — а скільки я їх знав? (*Дивиться на годинник*). Ще пів годинки, а моя люба Мільця, моє сонце, лише двері отворить. Признаюсь її, як щиро люблю її, а вона мене пригорне до серця... Ох, ох, як любо згадувати про палку любов, про те все, що чоловік пережив, а за пів годинки знова вступить у чоловіка молода душа. Я му, мою любу Мілцю цілувати, її волосячко пригладжувати, а вона нібито буде боронитися, й відбиватися. Я їх всіх добре знаю. „Нехочу, дайте“. (*Проходжується нервово по кімнаті*). Так, так моя люба Мілцю! (*Дивиться на годинник*). Ще нас розлучує від себе пятнайцять мінут. О, які довгі ці мінути, щоб вже скорше...

Заслона.

Дія друга.

Обстановка, як у першій дії.

Стіл прикритий скатертю, а на ньому порозкладувані тарільки, ложки, вилки, пляшки з вином, ваза зі зупою, то - що.

Сцена I.

Дементій сам.

Дементій (*поправляє накриття на столі, пересуває кресла, здуває порох і суче руки*). Дорого коштує нашого пана цей ґедзь. Не сидівби тихо, але раювання забаглось з танцюристкою. (*Сміється*). Ких, ких, ких, ких! Любитьже танцюристка директорські грошенята, ліпше чим його самого. Я теж кохаю грошенята, лиш біда, що їх не маю. (*Приглядається до пляшки з вином*). За тей шістки не давби. Такої, що аж під серцем запече, то дай боже! Ледви чи пани знають за той міцний спірт, що у ньому такий добрий смак. А то дешеве і добре. Не шкода грошей за оці шарпани? От панські збитки, тай більш нічого...

Сцена II.

Дементій і Козбур.

Козбур. Ах, ти вже ту Дементійку! (*Переглядає накриття на столі*). Гарно справився! (*Подає йому золотого*). На, маєш ту. Не бачив там?...

Дементій. Ні не бачив, лише люде ходять. А може й вона, там між ними швиндаєся, але я не бачив.

Козбур (*дивиться на годинник*). За пять хвиль восьма. Ох, за пять хвиль... Кожної хвилини можуть відчинитися двері, а вона — моя люба Мільця, вже ту. (*Заложивши руки взад скоро проходжується, а Дементій в цій самій позиції, тьопає за ним*). Так, так за пять хвиль моя люба Мільця, вже ту. (*Пристає і питається*). А що ти на це Дементійку?

Дементій. — Я, так як води у рот набрав.

Козбур. Хочби тебе пекли?

Дементій. Хочби варили.

Козбур. Хочби тебе різали?

Дементій. Хочби вішали.

Козбур. Ну, так добре. (*Проходжуються дальше*). Ні словечком Дементійку. (*Дивиться на годинник*). Ще одна хвилина, а вона — ту. А що ти на це?

Дементій. Я так, як води у рот набрав.

Козбур Гляди на мене!

Дементій. Пст! — Чуєте? Хтось мовби ішов горі сходами. (*Оба притишуються*).

Козбур. Так, це — вона. Точна, мов годинник. (*Чути дзвінок. Дементій підбігає і отвирає двері. Козбурова входить, а Дементій непомітно висуваєсь*).

Сцена III.

Козбур і Козбурова.

Козбурова (*Вступає в кімнату, а Козбур, мов закаменілий, стоїть без слова*). Скоро повернула, що?

Козбур. — А... так... так... ско... ро.

Козбурова. Приключилось нещастя в дорозі, от і думаю собі, поверну радше до дому. Як що зайде потреба — поїду після завтрього.

Козбур. Та-ак? — Тепер вже не поїдеш?

Козбурова. Телеґрафувала мамі, що лише тоді приїду, як що зайде пильна потреба. Гадаю, що без мене обійдеться. (*Приглядається богатому накриттю стола. Козбур і мається обома руками за стіл, щоб не упасти на землю*). А це що має значити?

Козбур. — Я — я — прохав доктора Сологуба на — на ве-черу. — Так — так — я прохав його.

Козбурова. А тому скільки усякої приправи?

Козбур. — Так — так, він — він цьогодня святкує свої імянини.

Козбурова. Ах, так! Мабуть хочете оба з доктором святкувати свої імянини у нас?

Козбур. Та-ак, та-ак, оскільки позволить моє здоровлє.

Козбурова. Дуже добре, мемо святкувати імянини усі разом. Я теж святкую цьогодня свої імянини!

Козбур Та-ак? У тебе цьогодня теж імянини?

Козбурова. А вже-ж!

Козбур (*в сторону*). От, вибрався!

Козбурова. А куди поділась Текля і Уляна?

Козбур. Обидві прохали відпустки до завтрього.

Козбурова. Так ти голубчику остався сам дома.

Козбур. З Дементійом.

Козбурова. Хто-ж мав тоді вас послугувати?

Козбур. Дементій. Він краще знає, як де котра дівчина.

Козбурова. Гадаю! — Покажися блище, хай подивлюся, як то, ти, так виставно одянувся для доктора?

Козбур. Воно лише тобі так здається — моя лебідочко.

Козбурова. Давно не бачила тебе так виставно одягненим. — Хиба в день нашого вінчання.

Козбур. Жартуєш лебідочко, це моя святочна одежа, що її кожної неділі ношу...

Козбурова. О ні, мій дорогенький. Мені на жарти зовсім не збірається. Вже близько два роки відграєш передімною перемученого і хорого чоловіка, що все требує лише супокою, вічно перемучений, хорий, а я бідна все те вірю, зрікаюся утіх приємностей і радостей життя, щоб йому догодити. Тепер бачу, що ти мене обманюєш і відграєш комедію. Так, так мій любий, — це гірка і сумна правда. Від цього дня недам я себе більше обдурювати, а мусиш мені дати те все, що жінці належить. (*Глядить йому бистро і певно до очей. Козбур зачудуваний стоїть перед нею на одному місці, похнюпивши голову в землю*). Скриваєш свою погану душу перед моїм зором, щоб не виявити брудної совісти супроти мене! — Ну, але коли вже все так святочно прибрав, то піду й собі, поправити свою тоалєту. (*Відходить*).

Сцена IV.

Козбур і Дементій.

Дементій (*входить*).

Козбур. Чиста халепа. Що їй сталося? Не розумію З цьої скромненької Талі виросло якесь чудовище... (*До Дементійка*). Ти стариґане, махай скоро і відмонтуй дзвінок від дверей. А — знаєш? (*Прикладає палець до уст*). Ні словечком...

Дементій. Я так, як води у рот набрав.

Козбур. Хочби пекли?

Дементій. Хочби варили.

Козбур. Памятай! — А тепер скоро дзвінок..

Дементій. Все готово. Дзвінок ось ту в кишені, у сінях біля дверей, настановив сторожу і наказав їх, щоб не пустили цю вашу... як ме драпатися в гору.

Козбур. Як ме упиратися?

Дементій. Тоді полетить долів сходами.

Козбур. Обидиться!

Дементій. Ліпший панський гонор, як ця ваша...

Козбур. Ти золотий чоловік Дементійку!

Дементій. Еге-ж! (*В сторону*). Як трівога, то до Бога (*До Козбура*). Я дав сторожі десять золотих.

Козбур. Нічого Дементійку — я тобі їх зверну. (*Виймає гроші*). На маєш ось ту.

Дементій (*в сторону*). Дав її таку відправу, що ме тепер на сто кільометрів обходити нашого пана.

Козбур. Іди вже Дементійку, накажи їх там добре, щоб від милий Біг Мільцю недопустили.

Дементій (*в сторону*). Такі свята хочби кожного дня. (*Відходить*).

Сцена V.

Козбур і Козбурова.

Козбурова (*входить гарно приброна й усміхнена*). Мабуть зробила на вас пане директор досить приємне враження? Що?

Козбур. Таа, — так лебідочко — як — ніколи.

Козбурова. Тепер прошу вас пане директор, будь ласка, возьміть мене попід руку і заведіть до вечері.

Козбур (*підходить до Козбурової, цілує її у руку, а потім величаво запроваджує до стола*). Ту собі сідай моя лебідочко. (*Сідають напроти себе*).

Козбурова. Докторию ме хіба їсти те, що остане з миски й ложки — коли не прийшов скорше.

Козбур. Так, так лебідочко! — не прийшов в час мусить їсти останки.

Козбурова. Бачиш Стефку? — Так сиділи ми перший день по нашому вінчанню, тому два роки. Пригадуєш собі Стефку, які ми тоді були щасливі?

Козбур. Справді, як тоді було гарно! (*Приглядається жінці й потакує її кожне слово*).

Козбурова. Ти цьогодня такий бадьорий, як тому два роки був. Поцілуй мене Стефку, ти давно вже мене цілував.

Козбур (*Приступає до жінки і пристрасно її цілує*). Дитинко моя, — лебідочко моя, — сонічко моє, — життя моє — жіночко моя, яка ти для мене добра!

Козбурова. Так Стефку! Правда, як це гарно? Але будь для мене ввічливим. Будь моїм оборонцем, не шукай щастя у других, бо те все найдеш у своєї жінки.

Козбур (*робить великі очі*). Що? — що цим хочеш сказати?

Козбурова. Стефку! — Я про все знаю, не скривай нічого передімною. Танцюристка, яку ти собі на цей вечер запросив, була свого часу слугою у мойого вуйка, й розказала мені те

все, що з нею ти говорив, коли повертав з *б*анку. Вона шануючи мене, не могла здержатись, щоб про те все мені недонести. Що ти на це?

Козбур (*засоромлений*). Я — я? — Я тобі на це не маю нічого сказати. Ти про все знаєш. Даруй мені Талю! — Я вже цього не зро*б*лю ніколи в життю. Це перший і послідний раз.

Козбурова. Тому саме, що це перший раз, я тобі прощаю. Але скажи мені тепер, чим я тобі не до вподоби, що ти не соромився сам перед собою, проміняти свою жінку за дівчину, що зреклася тяжкого, але чесного хліба, а пустилася на легкий хліб, тому лише, що між такими, як ти, знайшла почву для себе.

Козбур. Прости мені дитинко! Від цьогодня, я му тебе шанувати і присягаюся то*бі*, що це вже ніколи не повториться у мойому життю. (*Цілує її по руках*).

Козбурова. Соромися! Чоловік поставлений на таке високе становище як ти, мав*б*и дати другим примір, а ти сам се*б*е й других можеш звихнути на все життя...

Козбур. Прости мені дитинко, прости моє сонічко, прости моє життя, прости моя лю*б*а жіночко. (*Цілує її по руках*). Це *б*ув перший і послідний раз!

Козбурова. Більше засоромився, як налюбився.

Кінець.

ВИДАВНИЦТВО
ПОДІЛЬСЬКА ТЕАТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА В ТЕРНОПОЛІ

видало і продає:

I.

С. Біла — Поцілунок Юди — пєса на 4 дії — 2 зл. — с.
Б. Грінченко — Степовий Гість — драма на 5 дий — 2 „ 50 „
(на вичерпанню)
М. Кропивницький — Вій (з партитурою)
комедія на 5 дий — 10 зл. — с.
В. Мартиневич—Досиджувала посагу—комедія на 3 дії—1 „ — „
„ —Міщане — драма на 5 дий — 1 „ 50 „
„ —Потерчук — пєса на 5 дий — 1 „ 50 „
(на вичерпанню)
„ —Трьох до вибору — фарс на 3 дії — 2 „ — „
„ —Гріхи молодости (іспанська муха)
фарс на 3 дії — 2 „ — „
Рутковський — Нечиста Сила — комедія на 4 дії — 2 „ — „
А. Шатковський — Кума Марта — драма на 5 дий—2 „ — „
В. Чубатий — Воскресення — пєса на 4 дії — 2 „ — „
В. Герасимович — Мармузеля — комедія на 3 дії — 2 „ — „
Рудий Е· Більше засоромився, як налюбився, комедія на 2 дії, 80 с.

II.

ДІТОЧИЙ ТЕАТЕР:

Рудий Е. — Ще той ся не вродив, щоб усім догодив —
на 1 дію — 40 с.

В ДРУКУ:

„ — Гусярка — сценічний образець зі співами на 2 дії.
„ — Весна, літо, осінь і зима — образець зі співами на 4 дії.

III.

Видавництво Подільська Театральна Бібліотека має на складі американські драматичні твори і продає:

Безбатченко	— драма на 4 дії —	3 зл. 50 с.
Бондарівна —	„ „ 4 „ —	2 „ — „
Вихрест —	„ „ 5 „ —	3 „ 50 „
Дівочі мрії —	„ „ 5 „ —	5 „ — „
Доки сонце зійде—	„ „ 4 „ —	3 „ 50 „
Душогуби —	„ „ 5 „ —	3 „ 50 „
Душогубка —	„ „ 4 „ —	3 „ — „

Гриць Мазниця — комедія на 5 дій —	2 зл.	—	с.
За Неман іду — оперета на 3 дії —	3 „	50	„
Запорожський Клад — оперета на 3 дії —	2 „	—	„
Жидівський Розвід — драма на 5 дій —	3 „	50	„
Катерина (Мужичка) — драма на 4 дії	3 „	—	„
Мазепа — драма на 5 дій	3 „	50	„
Маруся Богуславка — драма на 4 дії	4 „	50	„
Недолюдки — комедія на 3 дії —	3 „	—	„
Орися — драма на 5 дій —	3 „	50	„
Панна Штукарка — комедія на 3 дії —	3 „	50	„
Павук, або Глитий — драма на 4 дії —	4 „	—	„
Пімста Жидівки — драма на 4 дії —	4 „	—	„
Повернувся із Сибіру — драма на 5 дій —	3 „	50	„
Трійка Гільтаїв — комедія на 5 дій —	3 „	50	„
Циганка Аза — драма на 5 дій —	4 „	50	„

До всіх амер. драм. творів є на продажу партитури.

IV.

Видавництво Под. Театр. Бібліотека з краєвих видань має на складі і продає:

А. Чайківський — Панич — повість з галицького життя —	5 зл.
Е. Рудий — Підручник кооперативний —	2 „
„ — Народне господарство —	1 „

Замовлення слати по адресі:

В Галичині: Подільська Театральна Бібліотека — Тернопіль
В Америці: **Ukrainian Bazaar — New-York — 188 East 4 th Str.**
В Канаді: „ „ — **Winnipeg, Man — 806 Main. Str.**
В Чехословаччині: Книгарня „Уніо“ — Ужгород — [(Прикарпатська Русь).